

воніе-то имъ. Тѣ всички тѣ, повторилъ Киръ, съ насадены по моето избраніе.

Тѣзи дръва надилъ хитрецъ-а, натоварены съ превъсходны плодове. — Язъ цѣхъ, отговорилъ Киръ, да съберъ тѣка всѣтѣ рѣдки растеніа.

Наконецъ тѣ влѣзли заедно въ единъ лѣщакъ гдѣто неможле да проминятъ сълнечнытѣ лъчи. „Язъ никога несъмъ виждалъ, извиквалъ Лизандаръ съ удивленіе, дръва по добры отъ тій. Язъ ги съмъ садилъ съ раце-тѣ си, кажалъ съ гордость Киръ.

Тзй Царевичъ, продължавалъ Спартанецъ-а, като го изгледалъ отъ крака-та до глава-та, ты носишъ порпсровъ дрехъ, златны ресны, тсфли (чехлы) съ богата махрамъ, плавашъ въ благоуханьето на море-то и при всичко това — ты си само единъ градинарь.

При тѣзи рѣчи Киръ се причървилъ отъ срамъ негледалъ веке на Лизандра, като го збоде тзй живо самолюбіе-то мв, и тайно се заклеалъ, чи подобръ да умрѣ, а не да ходи въ такъвъ животъ и да ұстжпи коронъ-тж на братаси, които по неговата мысль, трѣкала да при-